

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

Estem de desgràcia

D'aquest any en quedarà memòria.

No per la glòria o el profit que del mateix per a nosaltres se n'ha de derivar, sinó per les desgràcies i els terrabastalls que ens estan aclaparant actualment.

L'estiu ha acabat a Catalunya amb el paorós incendi de les Gavarres, que tants perjudicis materials ha ocasionat.

I la tardor comença a Madrid amb el foc del teatre de Novetats i a Africa amb l'explosió del fort de Cabrerizas Bajas.

Cent morts, prop de mil ferits i alguns milions de pèrdues, és la liquidació que ens donen els accidents de Madrid, Barcelona i Melilla.

Any catastròfic, l'any 1928.

Any de l'incendi del Montnegre, any d'incendis de boscos i de teatres, d'explosió de polvorins.

Any també de la tragèdia del Pol.

Els diaris, que es queixaven de manca de material amb què omplir llurs columnes, ara no ploraran.

Ara plorem nosaltres. Justament quan ells riuen.

I així va el món. Quan hi ha tranquil·litat, pau i bona entesa entre germans, els diaris no poden viure.

S'ha de penjar cada dia algú. Ha d'esclatar una guerra, una revolució, un terratrèmol, un escàndol, ha de succeir tot sovint quelcom sensacional o criminal perquè s'engreixin els que viuen d'inflar gasetilles i explotar l'actualitat.

El que és ara no cal que diguin. No manca carn ni sang a les planes dels periòdics il·lustrats.

En una setmana cent cadàvers. Quin banquet per als corbs!

COM ESTA EL SERVEI

—Ai, ai! Si vostè és la senyoreta!
—Miri, les serventes han sortit a fer una visita a unes amigues seves amb el meu auto.

EL NOU CAMI

Sembla que hi ha, a la fi, una certa reacció a favor del sentiment esquerrà; sembla que els elements que no devien mai haver-se deixat trepitjar les posicions guanyades es donen compte, ara, de què aquesta intimitat, aquesta conjunció de doctrines de tota mena, no ha donat cap bon resultat pràctic. La unió sagrada, a casa nostra, no ha donat mai cap bon resultat, com no el dona l'ajuntament del foc i l'aigua.

Així, doncs, recomencem la tasca i iniciem la campanya.

S'ha tingut un concepte equivocat, a la premsa i a la política catalana, del que volen dir les paraules polítiques, millor dit, les classificacions polítiques. L'altre dia l'esperit claríssim i clàssic de Nicolau d'Oliver, ens donava a entendre la diferència dels mots liberalisme i democràcia. Ara cal reaccionar contra paraules que han tingut un prestigi enlluernador i que no tenien cap altre valor que el que volíem donar-li nosaltres. La paraula "radical" donava a entendre, com si diguéssim, una doctrina esquerrana, més esquerrana que les altres. La paraula "radical", si no va acompanyada d'altres paraules polítiques, no pot tenir cap valor esquerrà. Es pot ésser radical i ésser un home fonamentalment dretista. El cas de Lleó Daudet, a França, per exemple; el cas del marquès de Camps, a casa nostra. Així, per exemple, prendre una posició radical en el moviment espiritual que capitaneja la nos-

tra ciutat, pot semblar, ara, en l'oposició, un fet vibrant, però si el radicalisme d'aquest moviment espiritual no va acompanyat d'una doctrina esquerrana, fonamental, no té altre valor que el d'un moviment imperialista més, dins del problema internacional d'aquestes realitats polítiques.

L'oposició sempre fa l'efecte d'un partit més avançat. Ho semblaven les dretes franceses quan governava el Cartell radical-socialista i socialista.

Rovira i Virgili ha iniciat, des de la seva tribuna, una campanya fonamentalment esquerrana. Calia en aquests instants de doctrines i d'educació política, ja que no d'acció, un mestre de llenguatge polític. Cal donar entenedor al nostre poble que les paraules polítiques, sempre que aquestes vagin aparellades amb fets naturals i lògicament dirigits, tenen una alta significació i cal explicar-les-hi. Estem en un instant en què cal explicar les beceroles dels sistemes polítics. En aquesta hora en què s'inicia la publicació de les obres mestres de Pi i Margall; en aquesta hora en què cada qual ha d'acceptar el lloc que li pertany, per tal de fer una obra civilitzada, cal donar a entendre que el moviment espiritual i esquerrà sap el que vol i on va.

Ha fet bé Rovira i Virgili d'iniciar la campanya nova. No perquè hagi dividit forces, que no les ha dividides, sinó perquè ha donat una tribuna més a Barcelona. Els amics d'"Acció Catalana", el diumvirat Nicolau-Bofill mantenen el caliu d'una foguera; Rovira i Virgili aixeca un nou foc. Tots ells són representatius de sistemes educatius civils que poden fer molt per a l'enlairament espiritual de Barcelona.

En entrar l'hivern, que és quan les forces vives comencen a reprendre les seves activitats culturals i espirituals, les polèmiques que s'iniciïn seran tantes altres fogueres de les inquietuds sentimentals i passionals de Barcelona.

FRANCESC MADRID

Avui, dissabte, dia 6, DIADA DEL LLIBRE, compreu les obres a casa l'Antoni López, Rambla del Mig, 20, us regalaran un retrat amb l'autògraf d'Angel Guimerà, Santiago Rusiñol, Ignasi Iglésies, Pere Corominas, Eduard Marquina, Lluís Capdevila, i, a més a més, us faran un 10 per 100 de descompte en tots els llibres que compreu

Bevem, però amb seny

No fa gaire que un ferreny delegat d'un país de la Bàltica, demanava, a Ginebra, que el vi fos considerat com un tòxic, i proscribit, per tant, com la morfina, l'opi, etcètera. Avui, demanar això, és, per moltes raons, com demanar la lluna. Ara bé, ¿el vi és efectivament nociu o és, en canvi, saludable? Tema de discussió inacabable...

Algunes nacions han declarat la llei seca. D'altres, potser més assenyades, s'han limitat a imposar certes restriccions. I d'altres, en fi, no solament li deixen lliure curs, sinó que àdhuc proucuren activar-lo. En tot això, és clar, hi juga un "rol" molt important l'economia. Així els països productors, miren d'augmentar-ne el consum, mentre els que no ho són, tracten de restringir-ne la importació, a fi d'afavorir llur balanç comercial. Val a dir, però, que en algun país del Nord d'Europa i, sobretot, als Estats Units — precisament els més contraris a l'ús del vi — l'embraguesa ha assolit

Una casa sense llibres és una casa trista i freda. El llibre, flor de la intel·ligència, és, també, el millor ornament d'una casa. Avui és la DIADA DEL LLIBRE. Acudiu a la Llibreria de l'Antoni López, Rambla del Mig, 20, i COMPREU LLIBRES

extremes lamentables, desconeguts de les nostres latituds, on un embriac indígena és gairebé un cas insòlit.

Hi ha, de totes maneres, en aquest afer un aspecte que es refereix ensem a l'economia i a la salut. Es tracta de les mixtures que tan sovint s'expedeixen en comptes de vi. Aquest engany és el que s'hauria de punir draconianament, car, a més d'ésser un frau, és un greu perjudici per a la salut i per a l'agricultura. I si els interessos creats no permeten una prohibició tan radical, que s'impideixi almenys de donar gat per llebre, obligant a especificar si el que es ven és vi o bé un producte falsificat.

Ara, el vi natural no creiem que sigui una metzina tan terrible, com volen fer-nos creure alguns higienistes, tal volta dispèptics. I, en canvi, comunica al nostre organisme un no sé què de jovial, i dona al cos i a l'esperit una nova agilitat. És clar que no convé abusar-ne. Però és evident que llavors el mal no és en el vi, sinó en l'abús. I tots els abusos són dolents. Hom pot agafar una indigestió d'aigua.

Aixequem, doncs, les copes en honor del suc diví de les vinyes, company inseparable de les velles i esplèndides civilitzacions, i fem vots per al progrés espiritual i espiritual de les nostres contrades vinícoles.

La festa del llibre i Lluís Capdevila

Cada any, la Cambra Oficial del Llibre concedeix un premi al millor article publicat en lloança del llibre.

Aquest any, un dels autors premiats és el nostre estimat company Lluís Capdevila, l'escriptor popularíssim, l'autor d'obres tan belles com "Memòries d'un llit de matrimoni", "La Bastilla" i de "Barcelona, cor de Catalunya", llibre que el públic ha acollit amb entusiasme.

Lluís Capdevila és un sincer, un devot, un fervorós amant del llibre. En canta les excel·lències i les bondats en les seves conferències, en els seus articles periodístics, en les seves novel·les, en les seves comèdies.

El triomf d'aquest company estimat, ens satisfà i ens enorgulleix.

L'ESTIU EIG

Tolstoi, l'evangeli i el catolicisme

La majoria de les dretes no ha posat molt bona cara al centenari de Tolstoi. El punt de vista adoptat no ha estat, és clar, el literari, sinó un altre d'ordre polític. Reconeguem que la cosa és ben natural. Tolstoi — evangèlicament — condemna la propietat individual: "La terra—diu—no és sinó de Déu." O, el que és el mateix, de ningú, i, per tant, de tothom. És collectivista. Vol abolir, a més a més, el servei militar, l'exèrcit, els tribunals, la policia, els governs, i—encara que d'això no en va dir res—suposem que fins els sometents i tot.

Tot això és molt evangèlic, certament. Però és molt poc conservador. I aneu-los-hi als conservadors amb l'evangeli. El cas és per a ells una forta disciplina de reacció social. L'Evangeli prou l'arregla l'ortodòxia catòlica per a la seva conveniència.

Tanmateix, sempre queden alguns cànids—que de tot hi ha a la vinya del Senyor—que no deixen mai de citar entre els creients, entre els esperits religiosos, entre els fervents cristians, grans pensadors com Goethe, Rousseau, Tolstoi... Que vagin en compte, però, amb aquesta gent, sinó volen enrojolar-se amb massa facilitat. De tots, més o menys, podríem citar-ne conceptes que ho provarien. Ens limitarem a transcriure les següents ratlles de Tolstoi, tretes d'una lletra seva, escrita pocs mesos abans de la seva mort (1910), i adreçada a Halpérin-Kaminsky:

"Quedo extraordinàriament sorprès — escrivia — de què homes de certa intel·ligència puguin parlar de catolicisme a França, en 1910, després de Voltaire, Rousseau i altres pensadors. Res no mostra més clarament la lamentable decadència en què han caigut aquests homes."

Estampa de poble

La ràdio, aquest aparell grinyolador, tan fàcil per fer agafar mal de cap als seus devots, fins ara no ha tingut entrada al poble. La instal·lació ha estat feta per uns cafeters (amos de cafè) a l'objecte d'augmentar les consumacions.

La gent del poble, és clar, ha picat a l'esquer com un innocent peix, i cada dia, cosa desacostumada, van a l'establiment un crescut nombre de veïns amb l'únic fi d'oïr la ràdio. S'asseuen al voltant de l'aparell i serven un silenci tot oïnt-lo. Els vells dubten d'aquest prodigi de la T. S. F. i costa de convèncer-los de què no hi ha trampa de cap classe.

La secció dels diaris, on va inserit el

programa quotidià, que fins ara havia pasdelit que les notícies esportives.

El tema obligat de la majoria de converses és la ràdio. Per als uns, els pocs, no val la pena de perdre el temps escoltant-la; per altres, és una meravella.

—Jo—comenta un dels decebuts—mal no he entès una paraula; sempre grinyols i veus rogallones. Vaja, no m'hi prendreu més per altre.

—Home — li replica un "radiomaniac" —vina un dia asserenat i veuràs si s'ou clar. Ahir mateix, les campanades de la Catedral de Barcelona s'oïren millor que les del nostre campanar.

—Demà m'afaitaràs!

—Tu rai, per incrèdul! Si l'aparell fos a l'altre cafè, diries altrament.

(La gent rural és així: fanàtics i, enterbòlit sovint el seny per la passió, no accepten el parer oposat.)

La discussió no passa a major perquè el xist!..., dels qui escolten amb atenció s'imposa.

Tots, però, creuen que el decebut de la ràdio, perteneix, en idees, al bàndol contrari.

PONCELL

Diàleg dels desconeguts

EL LLIBRE

—Veig que porteu un llibre.

—Sí.

—Nou?

—Nou: "Barcelona, cor de Catalunya", de Lluís Capdevila. I vós en porteu un altre.

—També nou: "Teatre de la Natura", de Rovira i Virgili.

—Dos escriptors dels que ens convenen.

—Dels que convenen a qui?

—Al poble. A nosaltres, que som poble.

—I que per a molts anys!

—Per a sempre... Com us deia, doncs: Rovira i Virgili i Lluís Capdevila són dels pocs escriptors que a Barcelona no fan pudor de capellà.

—Per això els seus llibres corren més mans que els altres.

—Ens n'hem d'alegrar: encara queda esperit liberal a la nostra terra.

—Avui és un gran dia per a nosaltres, els amants del llibre. Avui Barcelona té aspecte de Festa Major.

—Festa Major de la intel·ligència i de la cultura.

—Avui, fins els que no en compren mai, compren un llibre.

—Es que, com que tothom en porta a les mans, es donen vergonya de no portar-ne.

—La gent, avui, porta els llibres com si fossin rams de flors.

—Em permet una imatge? Encara que un xic rebregada no resultarà cursi.

—Res que afecti el llibre resulta cursi. Vinga la imatge.

—Els llibres ja ho són de flors: són flors de l'esperit.

—Té raó.

—Dóna goig veure Barcelona.

—Cada dia poguéssim veure-la així.

—Anem a casa. Hi portem un llibre, que és el millor que pot portar-s'hi.

—Avui ja hem complert: hem comprat un llibre.

—Cada dia poguéssim dir el mateix.

ANDREU BOSCH I BADIA

Tant com el pa és necessari el llibre, que és el pa de l'ànima. Penseu i recordeu que avui és la DIADA DEL LLIBRE

—Hi havíem anat a fer salut!!

El temps és boig

El temps, que tot ho fa i desfà,
és boig com una mala cosa,
tan bon prompte comença els disbarats
en pocs dies en fa una pila grossa.

En poc temps, terratrèmols i ciclons
devastant illes i fent gran destroça,
l'incendi del teatre Novetats
i topades de trens i esclats de pólvora,
l'esfondrament d'un túnel i un sens fi
de disbarats que el temps ha dut en doina.

En molts pocs dies tot els elements
sembla que s'han girat en contra nostra
i el pare Temps, ell que ho governa tot,
crec que s'ha tornat boig igual que els homes.

Si el temps és boig, quan li pega el rampell
fa trencadissa i atropella las cosas
i aquest déu s'ho contempla tan tranquil,
i és que Déu és el temps que tot ho esborra.

El temps és Déu. Ell tot ho fa i desfà
i va criant i va matant els homes,
i sense el temps ni Déu tindria temps
per a existir damunt de tota cosa.

Ara, en poc temps, el temps s'ha tornat boig
i fa de mal tractar amb les cosas boges.
Encara que ens queixem, ell anirà fent
i es riurà de tota la misèria nostra.

Als homes no els escolta. Tansevall!
Si això també ja ho fan certs homes.
El temps s'ha tornat boig, ben boig
i governa la terra també boja.

FLIC

Un llibre és el millor present que podeu
fer als vostres pares, als vostres fills, a la
vostra estimada. Sobretot, avui, que és la
DIADA DEL LLIBRE

Correu de l'estranger

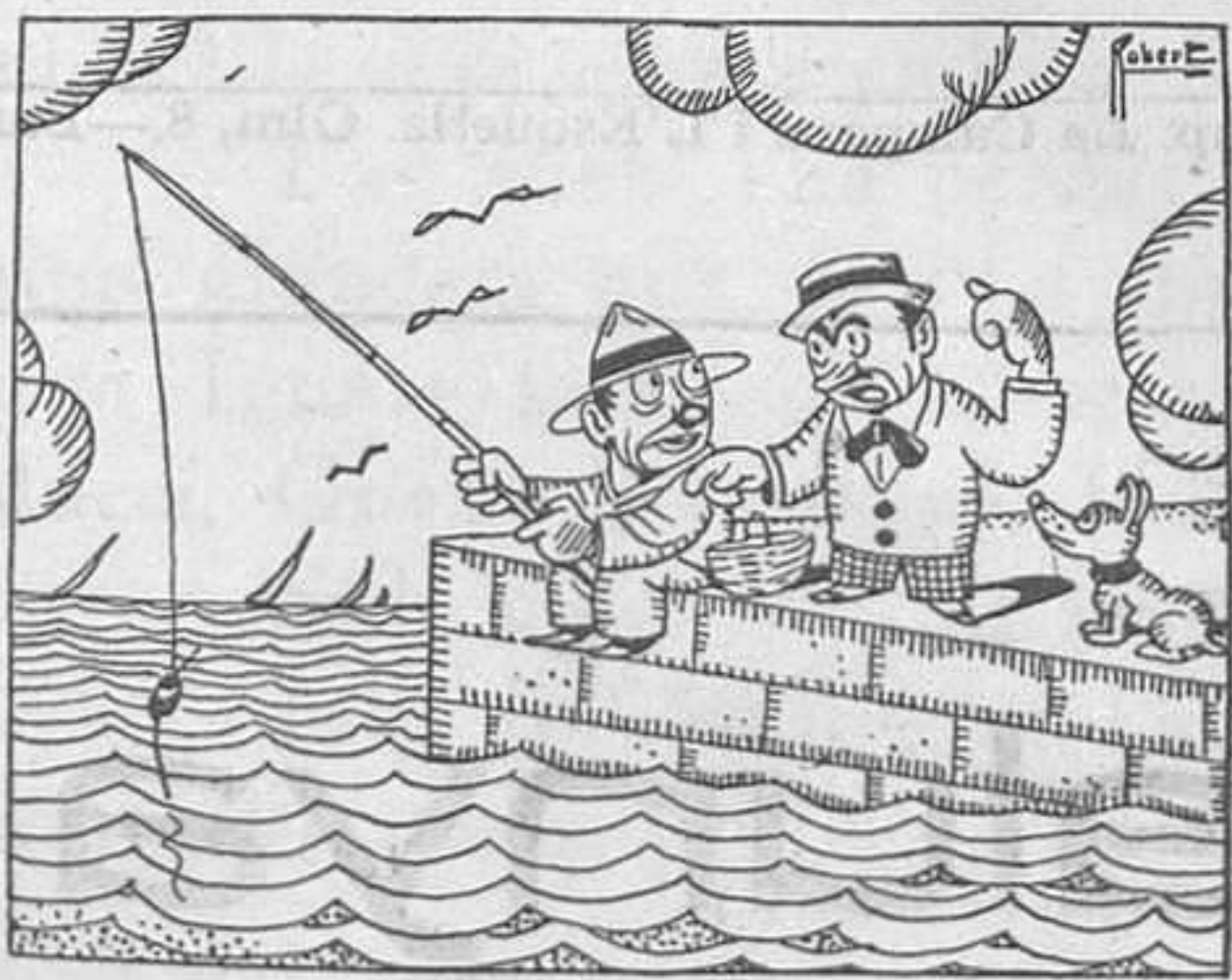
El desarmament i la Societat de Nacions.

El problema del desarmament és essencial
per a tots els partidaris de la Societat de
Nacions, la qual ofereix l'única possibilitat
de reorganitzar el món de manera que
la pau resti assegurada definitivament.

Per a l'opinió en general, i, sobretot, per a
la seva part internacional més activa — la
classe obrera — la qüestió dels armaments és
primordial.

No pot oblidar-se, en efecte, la signifi-
cació que va assolir, l'endemà de la guerra,
la S. de N. L'opinió obrera hi va veure
l'instrument que faria impossible en l'esde-
venidor la repetició de nous horrors sag-
nants. I aquesta opinió vol que l'imperi del
dret internacional substitueixi l'imperi de la
força.

Ara l'Assemblea ha acabat la seva tasca
d'enguany. Les últimes sessions — el des-
acord franco-alemany especialment — han

DE PESCA

Pescador.—Fa estona que em pica quel-
com i no sé el que és.

Curiós.—A mi em passa el mateix,
però el que em pica és una puça.

deixat una impressió punible i la temença
de què les relacions internacionals entraran
en un estat de crisi.

Tanmateix, si els debats sobre el desarma-
ment han assolit resultats poc brillants, han
tingut, almenys, la virtut d'obligar els Es-
tats a prendre posicions, de desfer molts
equivocs, d'aclarir moltes coses. I tot això,
que abans restava secret entre els governs
interessats, ara arriba directament al coneixement
dels pobles. Aquest és l'avantatge
—l'enorme avantatge— que, en el terreny de
la pau, tenim sobre 1914.

Ara cal que l'opinió — les organitzacions
obreres sobretot — intervingui activament
en la política internacional, i forci els res-
pectius governs a rectificar les posicions
que tendeixin a dificultar el regne de la
pau sobre la terra.

El Gran Consell feixista

Mussolini no ha deixat mai de dir que
calia extirpar d'Itàlia tot el que tingués al-
gun regust democràtic, liberal o parlamen-
tari. Ha tingut sempre cura de reorganit-
zar l'Estat, segons normes hostils a tot in-
dividualisme. Ha instituit tota una sèrie de
jerarquies rigorosament dominades per l'au-
toritat feixista. L'organització corporativa
va ésser la primera gran reforma. Els sin-
dicats foren encadenats a l'Estat. Les coti-
zacions obreres percebudes i administrades
pel Tresor. Els conflictes amb els patrons
jutjats pels tribunals del treball. Res de va-
gues ni de locauts.

La representació parlamentària ha estat
substituída per la representació dels inter-
essos econòmics i professionals. La cam-
bra de Diputats, no conservant cap inicia-
tiva, ha perdut tot el prestigi. El Senat ha
esdevingut una cambra purament decora-
tiva.

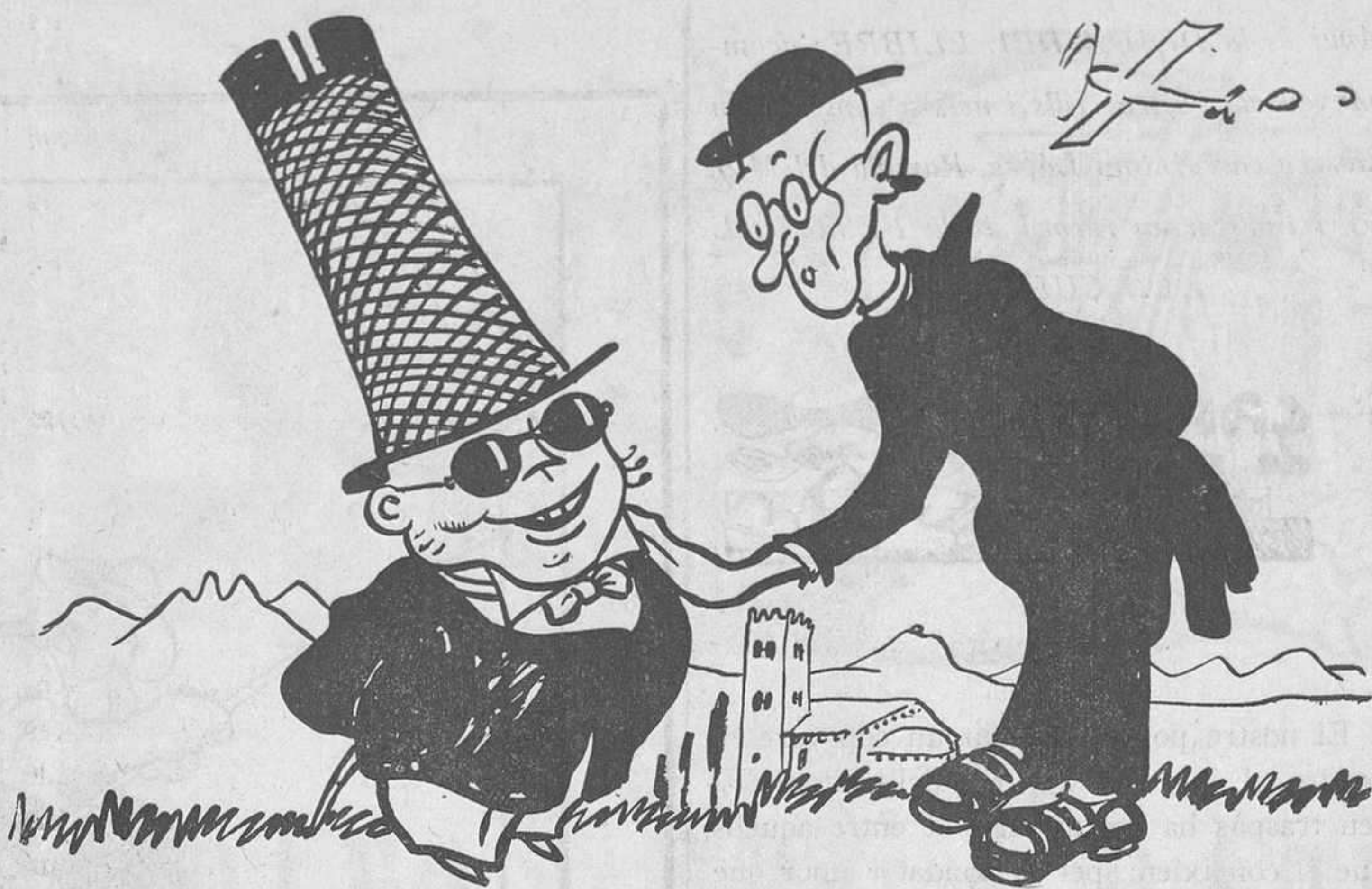
Cada individu queda travat al mecanis-
me feixista i forçat de seguir-ne el movi-
ment. No existeix ni llibertat ni discussió,
ni llibertat econòmica, ni política, ni intel-
lectual. La vida corporativa resta, en efec-
te, dominada per la dictadura del partit que
personifica Mussolini. Aquest partit exer-
ceix, al mateix temps que el poder execu-
tiu, el poder legislatiu, mitjançant el Gran
Consell Feixista, les sessions del qual són
secretas. L'assentiment del parlament a les
seves decisions és una fórmula vana.

El Gran Consell, òrgan suprem del Fei-
xisme, havia actuat, fins ara, al marge de
la llei, en virtut de la dictadura. Ara, per
una reforma recent, ha quedat legalitzat, les
seves atribucions, a més a més, ampliades i
reforçades, i sempre subjecte a la voluntat
omnímoda del dictador. Fins la successió
del cap feixista serà determinada, si es pre-
senta el cas, per aquest organisme. La dic-
tadura queda, doncs, amb la nova refor-
ma, perfectament organitzada i previnguda.

Els pobres de Toquio

Els pobres de Toquio, reunits en sindicat,
acaben d'acordar la jornada de tres hores.
No és que l'ofici sigui molt pesat. Però és
que són tan nombrosos que sembla que se'ls
ha fet precisa aquesta reglamentació. Sis
equips podran treballar en un mateix dia,
a les mateixes hores i en indrets definits.
D'aquesta manera les probabilitats de guany
seran les mateixes per a tots.

Avui, dissabte, DIADA DEL LLIBRE,
podeu comprar a la Llibreria d'Antoni Ló-
pez, Rambla del Mig, 20, sota l'Hotel Orient,
llibres catalans i castellans amb un 10 per
100 de descompte

LA DIADA DEL LLIBRE

—I què me'n diu d'això de la diada del llibre?
—Però que encara se'n publiquen?

L'Ajuntament de Badalona ha rebut una in-
stància sollicitant permís per a construir una
plaça de braus a la veïna ciutat.

Ja poden comptar que si això es porta a cap,
com cal esperar, aviat es formarà una "afi-
ció" badalonina; i així com ja tenim "dies-
tros" de l'Hostia i de Sans en tindrem de
Badalona.

No es pot negar que progressem a passes de
gegant.

Saben allò de Glozel? Encara remena la
cuta.

Quan ja ens creïem que ho havien deixat
còrrer, surt el degà de la Facultat de Ciències
de Lyon, i afirma l'autenticitat del famós ja-
ciment prehistòric.

Sembla que per tal d'arribar a aquesta con-
clusió s'ha passat una llarga temporada ana-
litzant escrupolosament els ossos de quatre bes-
tiòletes, que van ésser trobats al clos dels
Fradin.

Del qual deduïm que per a ésser arqueòleg,
el primer que s'ha de posseir són aficions ca-
nines.

Els professionals de la boxa sembla que no
estan prou satisfets amb els reglaments vigents
sobre l'esport pugilístic i és per això que ara
tracten de modificar-los en el sentit de regla-
mentar escrupolosament els cops prohibits.

Creïem sincerament que no en treuran res.
Més reglamentats, i ordenats, i signats solem-
nialment que estaven els tractats internacionals
abans de 1914, i quan les potències van pujar
al "ring" va resultar que tot eren papers mu-
llats...

Tot el que sigui barallar-se té cops amagats
perquè sempre hi haurà qui s'estimi més gua-
nyar brut, que no perdre net.

Al Santuari de la Mare de Déu de la Font-
Calda (província de Tarragona) s'hi van pre-
sentar uns ganàpies d'un poblet que hi ha allí
a la vora anomenat Bot, i sense cap mena de
respecte van fer una trencadissa que va dei-
xar astorats el capellà i els devots que allí es
trobaven fent actes de pietat.

Això demostra que es pot ésser de Bot, sen-
se ésser devot.

Hom diu que hi havia el projecte de consti-
tuir una entitat monopolitzadora de tot el que
fa referència al pugilisme espanyol. Sortosa-
ment, però, sembla que l'intent pot conside-
rar-se fracassat.

Més val així, car si s'arriba a constituir el
monopoli tots hauríem tingut el cop de puny
privat.

L'esforçat lluitador i ex-alcalde popular de
Pineda, senyor Serra i Moret, va donar una
conferència a l'Ateneu Polytechnicum sobre el
tema "Vacances Obreres".

Va posar exemples de països molt civilitzats
on els obrers tenen reconegut el dret a des-
cansar quinze dies l'any, i es va doldre de què
els treballadors espanyols no poguessin fer va-
cances.

Ha tornat a començar, com si tal cosa, el
campionat de futbol de Catalunya i la dissort ha
seguit empaitant l'equip blau-grana que va
empatar amb el "Sans".

Hom diu que el "Barça", en tornar d'Amè-
rica, ha fet com els antics "indians" que venien
a la Península portant "la negra".

Si això és veritat, deu tractar-se d'una negra
de color de carbó.

Enguany s'ha collit molt poc blat a Espa-
nya i necessàriament s'haurà d'importar blat
estranger, car del contrari mancaria farina.

Suposem que el Govern tindrà cura de que
això no passi, puix no deu ignorar aquell adagi
castellà que diu:

"Donde no hay harina
todo es mohina."

I bé prou que en tenim de "mohina" en tots
els ordes!

La policia albanesa afirma haver descobert
un complot contra la vida del flamant rei Zo-
gu I, i aquest que no està per romansos ha
manat executar onze conspiradors.

Si hom recorda que la capital d'Albània és
Tirana, no estranyarà que Zogu es decanti cap
a la "tirania". Més no oblidí que una dita po-
pular adverteix "Tal faràs, tal trobaràs".

Un consorci italià acaba d'adquirir un diari
a Nova York per la quantitat de 2.530.000 dò-
lars.

Ho trobem una mica car. A Barcelona per
dèu centímetres podien haver adquirit el que els
hagués fet més peça.

A París es comenta que les senyoretas de
conjunt del "Palace" es presentaran amb ma-
lles a la pròxima revista.

Això sembla indicar un retorn cap a la moda
antiga de cobrir les formes femenines.

Ai, Senyor! Qui sab si encara tornarem a
entusiasmar-nos amb els turmells de les senyo-
res, que avui mirem despectivament.

El senyor Esteve, en assabentar-se de què
avui és la Diada del Llibre i que a tot arreu
els venen amb rebaixa, ha decidit aprofitar
l'avinentsa per adquirir un "Major", un "Dia-
ri" i un "Caixa" que ja li serviran per a l'any
que ve.

Avui és la **DIADA DEL LLIBRE**; acompanyeu els vostres fills i nèts a comprar un llibre a ca l'Antoni López, Rambla del Mig, 20, i tindran un record de la **FESTA DE LA CULTURA**

ALMATRET

El nostre poble ha rebut un cop fort en perdre el jove mestre, fill del mateix. El seu traspàs ha deixat un buit entre aquells que el coneixíem, per la bondat i amor que posava a les coses i amb la humilitat que les feia.

Era amic amb tothom, i els que hem estat sots les seves ordes, mai no se'ns oblidaran aquells esforços per a fer-nos aprendre les lliçons com volia. Per a nosaltres ha estat un guia per als camins que hem emprès en les lluites per la vida.

Estimava els humils. No era com alguns que, tot i essent més poc que ell, s'hi fan veure amb llurs actes i pedanteries. Defensava la llibertat, i les seves normes eren una prova ben palesa de l'ideal que combatia amb els amics. Qui sap si restaran en alguns joves, les seves paraules càlides i plenes de vitalitat que deia sovint.

Hem perdut l'educador dels nostres minyons, i ara, en el traspàs, només podem fer-nos eco de la tristesa que ens emplena el cor, des d'aquesta ciutat, a l'home lluitador que ha mort a la flor de la joventut.

M. T.

SALLENT

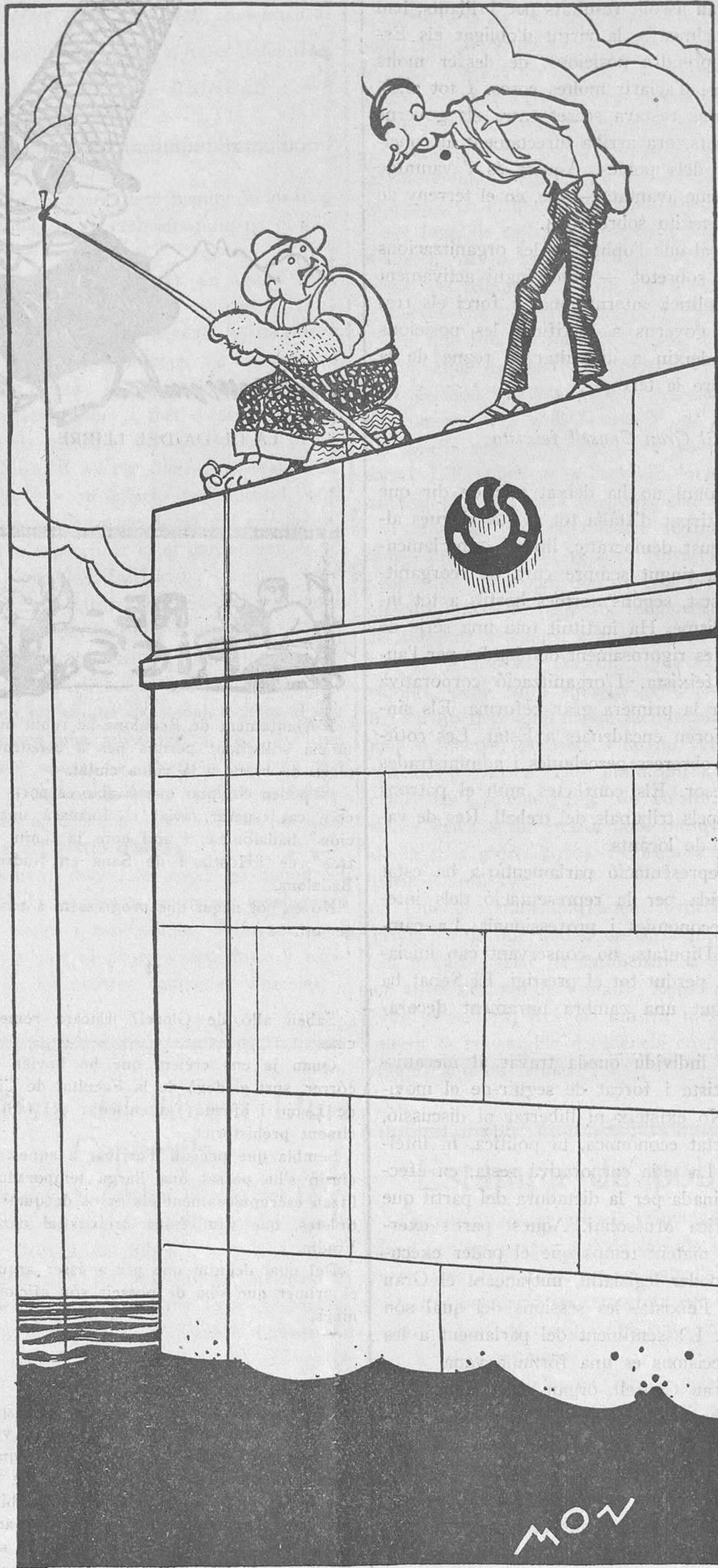
Els sallentins estan d'enhorabona, ja que, estalonant la pseudo-Revista "L'Abella", que escriuen quatre gats dels frares, apareixerà demà "El Bagarro", que, ajudant el diable, els desmoralitzarà el rusc.

Mas, autor de versos anèmics, en tenir-ne notícies, s'ha tornat blanc de coratge, se li han revoltat les imatges i se li ha eixugat, de cop, el poc suc que li quedava al magí. Avant "Patria" clerical.

Camprubí ha perdut els estreps i s'ha escurçat dos pams. Ha perdut la gana. Pla de les ridiculeses en valdrà de menys.

Viladot veu extingir-se-li una font d'ingressos perquè "L'Abella" la "dinyarà" a la primera bufada del "Bagarro", que s'ha

*Es dia perdut el dia que no s'arriba a casa amb un llibre nou. Cal que recordeu que avui és la **DIADA DE LLIBRE** i aneu a la Llibreria d'Antoni López, Rambla del Mig, 20. Trobareu la Llibreria vestida de festa i tots els llibres us obriran els braços*

ELS ESPECIALISTES

- Què pesqueu?
- Llobarros.
- Quants n'heu pescat?
- Cap, per ara.
- Doncs com sabeu que són llobarros.

emancipat i calarà gorro frigi; i el pobre editor s'ha desfet en un fart de llàgrimes.

Poal ha donat tres cops de cap i no reincidirà mai més, reintegrant-se novament a tocar femelles i prou.

L'obra de Sitjas Sociats està salvada, perquè ell hi ha abocat, amb la seva intel·ligència i les seves arrelades conviccions de provada integritat republicana, un capital que salvarà el nou llibre de pidolar la caritat com qualsevol parrac de revista.

Una estirada, una puntada de peu i a la lluita.

Via fora ventiladors, que tenim l'hivern a sobre.

A casa l'Antoni López, Rambla del Mig, 20, sota l'Hotel Orient, avui, **FESTA MAJOR DE LA CULTURA**, trobareu tots els llibres que cerqueu. El llibre us portarà una

nova claror a l'ànima

A. G.: L'un va, probablement aquesta mateixa setmana. L'altre, queda en cartera.

J. A. M.: Ens seria difícil dir quina mena d'articles us surten millor. Tots, en conjunt, us surten ben escrits. Però no voldríem fer un judici lleuger que contribuís a desorientar-vos. Escriviu de la manera que millor ho sentiu i serà com escriureu millor. El d'avui, però, no podem publicar-lo. O no és clar, o teniu una idea confusa del que vol dir la paraula fanatisme. Fanatisme no és altra cosa que la fe cega i exaltada en un error. Per això els catòlics no anomenen fanàtics els sants. En canvi, anomenaven fanàtics als sarraïns que donaven llur vida per a defensar llur religió. Per doncs, l'apologia del fanatisme seria confusoriari. Del que cal fer l'elogi—i en el fons és el que vós voleu fer—és de l'entusiasme.

J. N.: La idea està bé. El vers té una certa sonoritat que denota que teniu condicions. Però té una pila de defectes de rima i fins de gramàtica elemental. Procurarem, tanmateix publicar-lo.

F.: Molt bé. Anirà aquesta mateixa setmana si l'espai no ens manca.

H. J.: Queda en cartera. Procurarem publicar-ho aviat.

J. G.: Caldria que fóssiu una mica més concís. De totes maneres, ho alliberarem de retòrica i procurarem publicar-ho.

W. W. W.: Els treballs queden acceptats. La manera d'enviar-los és amb un segell de cinc cèntims i l'advertència d'original per a impremta. Ah!, i l'embolcall obert.

AQUEST NUMERO HA ESTAT

VISAT PER LA

CENSURA GOVERNATIVA

Imp. La Campana i L'Esquella. Olm, 8.—Barna

OBRA NOVA

Barcelona, cor de Catalunya

PER LLUIS CAPDEVILA

UN VOLUM DE MES DE 200 PLANES, PTES. 4